

פתגם השבוע בענייני גאולה

ובכל זה מתוסף הדגשה בדורות האחרונים, בעקבתא ועקבתא דעקבתא דמשיחא ובפרט בדורנו זה, דור האחרון של גלות. . דוקא העקב שברגל, הדור הכי אחרון, יש בכוחו להיות "עולה מאליו" ולהעלות את כל הדורות שלפני זה, על ידי זה שהדור האחרון לגלות נעשה הדור הראשון של הגאולה - הגאולה לכל בני ישראל במשך כל הדורות!

ובפרט שהרועה, אהרן הכהן שבדורנו - כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו. . על-ידי ה"קול קורא" שלו ד"לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", וההכרה שצריכים רק "לצחצח את הכפתורים", ואחר כך ההודעה שכבר סיימו גם את זה וצריך רק להיות "עמדו הכן כולכם" ללכת לקבל את פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה.

(משיחות ש"פ בהעלותך, י"ט סיון תשס"א)

כ"ק אדמו"ר הרש"ב

"בהעלותך את הנרות. . וזה מעשה המנורה" (ח, ב-ד):

מדוע בפרשת הדלקת הנרות, מפרשת התורה את מעשה המנורה - עניין שנכתב כבר בפרוטרוט בפרשת תרומה?
שני עניינים במנורה: מעשה המנורה - אהבה שע"פ טעם ודעת. הדלקת המנורה - אהבה רבה שלמעלה מטעם ודעת.
וע"ז אומרת התורה, שגם כאשר אהרן מדליק את המנורה, דהיינו שהוא מעורר את האהבה שלמעלה מטעם ודעת במנורת ישראל - הנה ראשית כל צריך להיות מעשה המנורה: אהבה על-פי טעם ודעת.
(ספר המאמרים תעריב ח"א עמ' תק"ז)

כ"ק אדמו"ר הרי"צ

"בחדש השני בארבעה עשר יום" (ט, יא):

ענינו של פסח שני: אין מצב "אבוד"; תמיד אפשר לתקן ולהשלים. אפילו מי שהוא טמא, מי שהיה בדרך רחוקה, ואפילו - "לכם", שהדבר היה ברצון, על-אף-הכל אפשר לתקן.
(ספר המאמרים תש"א עמ' 115)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

"בהעלותך את הנרות" (ח, ב):

ידוע, שכל ענייני התורה הם הוראה נצחית, ובפרט העניינים הקשורים עם המשכן, המשתקפים בעבודתו של כל יהודי, המצווה "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". ההוראה מהמנורה מובנת בפשטות, מפירוש רש"י, המותאם גם ל"בן חמש למקרא":
- "על שם שהלהב עולה בהדלקתן, כתוב בהדלקתן לשון עלי", שצריך להדליק עד שתהא שלהבת עולה מאליו". עבודתו של היהודי צריכה להיות באופן של שלהבת - שיאיר את גופו ונפשו, ולא בנר קטן, אלא בשלהבת גדולה, ושלהבת זו צריכה להיות עולה - שלא יישאר באותו מעמד ומצב, אלא יעלה כל הזמן באיכות, ולא רק בכמות. והעליה צריכה להיות מאליו - שהכל יהי' באופן שהגוף עצמו יאיר.
(שיחות ש"פ בהעלותך ה'תשנ"א. סה"ש ה'תשנ"א ח"ב עמ' 600)

כ"ק אדמו"ר הזקן

"בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" (ח, ב):

"המנורה" נמשלה לכנסת-ישראל, ושבעה נרותיה הם כנגד שבעת הסוגים בנשמות ישראל. "פני המנורה" דרגה המבטאת את פנימיות נשמות ישראל. ו"מול פני המנורה" דרגה המכוונת מול פנימיות נשמות ישראל - דהיינו, פנימיות אור-אין-סוף.

וע"ז אומר הקב"ה לאהרן הכהן: "בהעלותך את הנרות", כשאתה מעורר את נשמות ישראל - "מנורה" לאהבה את ה', אזי מותרתך לפעול שאהבתם לא תהיה לדרגת "ה" בלבד, אלא לדרגה נעלית יותר "אל מול פני המנורה" - פנימיות אור-אין-סוף.

(לקו"ת דף כט, ל)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

"בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" (ח, ב):

איתא במדרש: חלשה דעתו שלא היה עמהם בחנוכה. אמר לו הקב"ה: חייך, שלך גדול משלהם שאתה מטיב ומדליק את הנרות.

מדוע אכן גדולה הדלקת המנורה מחנוכת המזבח?
קיום מצוות אלו כולל את פעולות שריפת החומר הגשמי, המסמלת את שריפת התאוות החומריות שבאדם באמצעות אש האהבה לה'. אך הדלקת הנרות, מסמלת גם את הצתת אש האהבה העצמית לה' - אהבה שלא נועדה לכלות את תאוות הרעות שבאדם, אלא עניינה חיובי - דבקות בה'.
(מאמרי אדמו"ר האמצעי במדבר ח"ג עמ' תתקכ"ט)

כ"ק אדמו"ר ה"צמח צדק"

"בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" (ח, ב):

ארז"ל שהקרבות אינם נוהגים אלא בזמן שבהמ"ק קיים והנרות קיימים לעולם. מג"א: נר שבת (ונר חנוכה) הקיימים לעולם. הקשר בין הדלקת המנורה, שהיא מצווה מהתורה, לנר שבת שהיא מצווה רק מד"ס הוא בעניין אותו הם מבטאים: הדלקת שבעת הנרות אל מול פני המנורה, פועלת את העלאת שבע המידות שבעולם האצילות אל "מול פני המנורה" - ההארה שבפנימיותן - עולם הכתר. וכן הוא עניינה הכללי של מצוות השבת. העלאת שבעת ימי השבוע, שהם כנגד שבע המידות של עולם האצילות, למקורן - הכתר.
(אור התורה במדבר, בהעלותך עמ' שכ"ה)

כ"ק אדמו"ר המהר"ש

"בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" (ח, ב):

העלאת הנרות מבטאת את האהבה לה' והדביקות בו. אולם, מוגבלות הנברא לא מאפשרת פעולה זו בכוחות עצמו, ולכן נזקק הוא לנתינת-כח בלתי מוגבלת מצד הבורא. לכן, רק לאחר נתינת התורה לבני-ישראל, והציווי של הקב"ה לאהרן דווקא - תיתכן העלאת הנרות.
(ספר המאמרים תרכ"ט עמ' רכ)